

Kim verhuist voor de liefde naar Lech. Het geluk lacht haar toe, maar na een aantal vreemde gebeurtenissen vraagt ze zich af of ze wel zo welkom is...

LINDA VAN RIJN

SNEEUWBLIND

THRILLER

Sneeuwblind

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

Linda van Rijn

Sneeuwblind

Thriller

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

TOEN ZE DE HOUTEN LUIKEN OPENKLAPTE EN DE FELLE zon in haar gezicht scheen, voelde Kim van Rooij niet voor het eerst hoe haar adem stokte. Na precies een week in het Oostenrijkse bergdorp dat ze haar nieuwe woonplaats mocht noemen, was de magie van het uitzicht nog lang niet uitgewerkt. Ze staarde er ademloos naar. De hoge bergtoppen in de verte, die puntig en ruig afstaken tegen de strakblauwe lucht. De blauwige gloed die over de besneeuwde bergen aan de schaduwkant lag, de zon die dichterbij haar stralen felwit liet weerkaatsen op het sneeuwdek – het was allemaal even prachtig. Levi had verteld dat hij het huis vijftien jaar eerder als bouwval had

gekocht, waarbij iedereen hem voor gek verklaarde. Hij had het bijna tot de grond toe afgebroken om het daarna vrijwel eigenhandig weer op te bouwen tot wat het nu was. Pas toen het helemaal af was, hadden zijn vrienden en familie begrepen waarom hij ervoor was gevallen. De plek aan de rand van Lech, waar je het dal achter je liet en al uitzicht had op de prachtige bergen, was fenomenaal. Dat Levi – en zijn vrouw Luisa toen nog – bij het ontwerp in gedachten hadden gehouden dat ze zoveel mogelijk van het uitzicht wilden kunnen genieten, betekende dat elk raam op de juiste plek was gemaakt. Hier, vanaf de slaapkamer op de tweede verdieping, was het uitzicht het mooist, maar ook als je uit het woonkamerraam keek, had je het gevoel alsof je tegen een schilderij aan zat te kijken.

‘Wen je hier ooit aan?’ had Kim eerder die week aan Levi gevraagd, toen ze samen vanaf het balkon op de eerste verdieping naar de bergen hadden gestaard.

Hij had haar van achter vastgepakt en een kus in haar nek geduwd. ‘Net zomin als ik ooit aan jouw schoonheid zal wennen’, had hij geantwoord.

Kim had erom moeten lachen. ‘Voor een bergbewoner ben je best romantisch.’

Levi op zijn beurt had ook gegrinnikt. Haar opmerking was niet zomaar uit de lucht gegrepen, maar kwam voort uit de reacties die ze van sommige vrienden en kennissen had gekregen, toen ze had aangekondigd dat ze naar Oostenrijk zou verhuizen. De meesten van hen waren blij voor haar geweest dat ze de liefde had gevonden en gunden haar het geluk, maar sommigen hadden duidelijk laten

merken dat ze totaal niet geloofden in een goede afloop.

‘Wat moet je met zo’n bergbewoner?’ had een nichtje gevraagd. Kim had op haar tong moeten bijten om geen sarcastische opmerking over de eigen situatie van dat nichtje te maken. Ze was onlangs gescheiden van een notoire vreemdganger die nu pertinent weigerde om alimentatie te betalen voor hun twee kleuters. Was dat dan beter, omdat deze situatie zich gewoon in Nederland afspeelde?

‘Ze moest wel ver weg zoeken tot ze eindelijk een vader had gevonden.’ Die nare uitspraak kwam van een kennis, die zich had vergist in de groepsapps en haar gif had gespuid in een appgroep rondom een reünie die nooit van de grond was gekomen, en waar Kim ook in zat. Kim had niets teruggestuurd, maar had de groep onmiddellijk verlaten, waarna de kennis – een collega van vroeger met wie ze na haar vertrek bij de werkgever nog een tijdje was omgegaan – haar privé nog een hele rij berichtjes had gestuurd om haar excuses aan te bieden. Kim had alleen maar geantwoord dat ze haar ook veel geluk wenste, om haar daarna te blokkeren.

‘Allemaal jaloezie’, had haar moeder gezegd toen Kim haar over de opmerkingen had verteld. ‘Sommige mensen zien anderen nu eenmaal liever niet al te gelukkig worden, omdat dat ze herinnert aan wat er in hun eigen leven kennelijk ontbreekt. Dat is geen mooie eigenschap.’

Kim wist dat ze gelijk had en had zichzelf geen negatieve gedachten over dit gif meer toegestaan. Het was simpelweg haar tijd en energie niet waard, en bovendien hadden

de mensen die er voor haar echt toe deden, haar meteen gesteund. Ze wist dat het voor haar ouders helemaal niet makkelijk was om haar – en vooral ook Owen – te zien vertrekken. Ze waren verzot op hun kleinkind en hoe vaak ze ook naar elkaar hadden benadrukt dat Oostenrijk niet het einde van de wereld was, ze zouden hem natuurlijk niet meer wekelijks zien, zoals in Nederland wel het geval was geweest. Toch hadden ze Kim nooit iets van hun verdriet daarover laten merken en toen Kim het zelf had aangekaart, hadden ze gezegd dat ze haar hadden opgevoed met het vermogen om haar eigen keuzes te maken en voor haar eigen geluk te gaan, en dat ze trots waren dat ze dat nu zo duidelijk deed. Iets mooiers hadden ze niet kunnen zeggen en Kim was hun dankbaar dat ze het voor haar zo makkelijk maakten om haar beslissing te nemen.

‘Mama!’ Vanuit de kamer naast de hare haalde de stem van Owen, haar driejarige zoontje, haar uit haar gedachten. Meteen daarna hoorde ze zijn rennende voetstapjes en het volgende moment sloeg hij zijn armen om haar benen heen. Ze draaide zich om en tilde hem lachend op. ‘Goedemorgen liefje’, zei ze met haar neus in zijn donkerblonde krullen. ‘Heb je lekker geslapen?’

Owen gaf geen antwoord, maar wurmde zich in plaats daarvan los om zijn tocht door zijn nieuwe huis voort te zetten. Op zoek naar Tristan, wist Kim, want in de korte tijd dat ze hier waren, had Owen een grote fascinatie voor zijn stiefbroer ontwikkeld.

Stiefbroer. Het woord klonk nog vreemd en onwennig. Ze gebruikte het ook bijna niet, omdat ze het aan de

jongen zelf wilde overlaten of hij zo genoemd wilde worden. In het afgelopen jaar had hij tijdens de vele bezoeken zeker een band met Owen opgebouwd, maar van logé naar stiefbroertje was een stap die tijd kostte en Kim wilde niets overhaasten. Met zijn veertien jaar zat Tristan sowieso al in een fase van zijn leven waarin hij moest uitvinden wie hij nu eigenlijk was, en de grote verandering die in zijn leven plaatsvond nu Kim en Owen ineens in zijn huis woonden, zou dat vast niet makkelijker maken. Een paar weken voor de verhuizing was Kim in Oostenrijk geweest en had ze aan Tristan gevraagd of hij met haar wilde gaan skiën. Zoals zoveel Oostenrijkse kinderen was Tristan zo'n beetje geboren met latten aan zijn voeten en vond hij het heerlijk om vrijwel dagelijks de bergen in te gaan. Hij had wel wat bevreemd gekeken bij Kims verzoek, omdat ze meestal met z'n vieren gingen, maar hij had geknikt en samen hadden ze de gondel naar boven genomen. Kim had gevraagd wat zijn favoriete afdaling was, welke mooie routes ze echt moest proberen en of hij van offpiste skiën hield. Tegen de tijd dat ze boven op de berg waren aangekomen, had de jongen zijn aanvankelijke reserves wat laten varen en had hij vol passie verteld over de routes die volgens hem door de mooiste delen van de bergen voerden. En als je wilde, kon je ook grote delen offpiste gaan, maar dat deed hij zelf liever niet. Kim had hem eens goed aangekeken, waarna hij had geglimlacht en er verder het zwijgen toe had gedaan. Ze wist inmiddels dat veel jongeren op zoek naar avontuur wel degelijk met grote regelmaat buiten de pistes gingen, ook op plekken waar

dat niet altijd veilig was. Wie in Oostenrijk werd geboren, groeide op met de schoonheid maar zeker ook met de gevaren van de bergen, die je nooit moest onderschatten. Veel Oostenrijkers kenden de grens tussen avontuur en gevaar wel, maar zekerheid was er nooit. Lawines konden zomaar ontstaan, en Kim had daarbij gedacht aan prins Friso, in Nederland het meest bekende voorbeeld van hoe gruwelijk het mis kon gaan in de bergen.

Kim had het onderwerp laten rusten – het was immers niet aan haar om Tristan te vertellen wat hij wel en niet mocht doen. Ze waren met de gondel boven aangekomen en hadden Tristans route gevolgd, die inderdaad over prachtige pistes had geleid. Onderweg had Kim hem getrakteerd op een lunch bij een restaurant dat aan de piste gelegen was en adverteerde met het mooiste uitzicht van Oostenrijk. Kim wist niet of dat klopte, maar spectaculair was het wel.

Achter een bord Käsespätzle had ze het onderwerp aangesneden dat ze echt met Tristan wilde bespreken. Ze had gearzeld, gezocht naar het moment. Met zijn skibril op zijn zwarte muts geschoven had hij genoten van de zon op zijn gezicht en de verschillende bergtoppen aangewezen. Hij kende ze stuk voor stuk bij naam en vertelde over hun specifieke kenmerken. De Trittwangkopf, die ruim 2400 meter hoog was. En de Erlispitze van 2600 meter, of de Valluga die zelfs nog tweehonderd meter verder omhoog reikte. Kim had naar hem gekeken, naar dezelfde stevige kaaklijn als zijn vader, zijn helderblauwe ogen, de eerste donshaartjes op zijn wangen.

Toen het gesprek even was stilgevallen, had ze het uiteindelijk toch gebracht op dat ene onderwerp. ‘Over een paar weken komen wij bij jullie wonen’, had ze gezegd, en meteen was Tristan op zijn hoede geweest, dat kon ze in zijn blik lezen. Alle gesprekken die Levi hierover met zijn kinderen had gevoerd, had hij alleen gedaan. Daarbij had hij Kim eerlijk verteld dat Tristan en zijn zus Katarina aan het idee hadden moeten wennen, maar uiteindelijk hadden ingestemd. Dat was belangrijk voor Levi: zonder de toestemming van zijn kinderen zouden Kim en Owen niet bij hem zijn ingetrokken. Kim was blij dat de kinderen hadden ingestemd, maar ze vond het belangrijk om ook zelf met hen in gesprek te gaan. En om duidelijk te maken dat ze niet van plan was om de sterke drie-eenheid te verstoren die ze met hun vader vormden of, en dit lag natuurlijk gevoelig, de plek van hun moeder in te nemen.

‘Best’, had Tristan gezegd toen Kim hem op dat terras had gevraagd hoe hij tegen hun aanstaande verhuizing aankeek. Ze had expres een stilte laten vallen om hem de kans te geven hier dieper op in te gaan, maar zoals het een puber betaamde, was hij niet erg spraakzaam geweest over zijn gevoelens. In plaats daarvan was hij weer over de tocht door de bergen begonnen, waarover hij wel honderduit praatte. Even had Kim overwogen het hele onderwerp van de verhuizing te laten rusten, maar dat had ze niet gedaan. Ook al leek Tristan er niet al te veel woorden aan vuil te willen maken, zij wilde dat bepaalde dingen werden uitgesproken.

‘Ik begrijp heel goed dat het voor jullie een enorme

omschakeling is', had ze voorzichtig gezegd. 'Niet alleen dat ik bij jullie intrek, maar zeker ook dat er straks een jongetje van drie in huis woont.'

Tristan had wat geknikt en gebromd. 'Ik vind hem wel leuk', had hij toen gemompeld.

Kim had geglimlacht. 'Hij jou ook. Hij raakt echt niet uitgepraat over jou.'

Er was ook een glimlachje over Tristans gezicht gegleden.

'Maar als hij te veel van jouw aandacht opeist, mag je ook duidelijk tegen hem zijn. Je bent niet fulltime beschikbaar voor hem en dat moet hij leren. Het zal voor ons allemaal even zoeken zijn tot we met elkaar een balans hebben gevonden, en daarbij is het belangrijk dat je je grenzen aangeeft. Niet alleen aan Owen, maar ook aan mij.'

Tristan had een paar keer geknikt en weer had hij iets gemompeld dat niet verstaanbaar was. Een ober had hun borden weggehaald – dat van Tristan leeg, dat van Kim nog halfvol, deels omdat de Oostenrijkse lunches overvloediger waren dan ze gewend was, deels omdat dat andere onderwerp haar een knoop in haar maag bezorgde.

'Er is nog iets dat ik wil bespreken', had Kim toen gezegd. 'Ik vind het belangrijk dat je weet dat ik niet ben gekomen om de plek van je moeder in te nemen.'

Tristans gezicht was meteen verstrakt, nog meer dan eerst. Hij had haar vluchtig aangekeken en daarna zijn blik op zijn geliefde bergtoppen gericht. Kim had hem de

kans gegeven iets te zeggen, maar er was alleen een diepe stilte gevallen die zo ongemakkelijk was, dat het leek of hij onder haar huid was gekropen en daar jeuk veroorzaakte.

‘Ik snap dat dit een moeilijk onderwerp is’, had ze uiteindelijk gezegd. ‘En je hoeft ook niet te antwoorden. Maar ik wil gewoon dat je het weet.’

De ober was opgedoken met de dessertkaart, maar Tristan had gezegd dat ze nog een flink eind voor de boeg hadden en dat hij wilde gaan. Terwijl hij naar de ski’s in het rek voor het terras was gelopen, had Kim de rekening betaald. Tegen de tijd dat ze zich bij hem had gevoegd, was zijn blik weer normaal en had hij het onderwerp duidelijk achter zich gelaten.

‘Hoe ging het?’ had Levi ’s avonds gevraagd en toen Kim het hem had verteld, had hij geglimlacht. ‘Klinkt als Tristan.’

‘Ik hoop dat mijn boodschap hem wel heeft bereikt, ook al gaat hij er dan niet op in.’

‘Dat zit wel goed’, had Levi gezegd. ‘Geloof me, ik ken hem langer dan vandaag.’

Het gesprek met Katarina, een dag later op een ander terras langs een andere piste, was soepeler verlopen. Het meisje was zestien en wijs voor haar leeftijd, en ze had tegen Kim gezegd dat ze blij was dat haar vader haar was tegengekomen. Dat ze hem nog nooit zo gelukkig had gezien en dat hij ineens zong onder de douche en veel meer lachte. Kim had bijna fysiek gevoeld wat die opmerking met haar deed – alsof er een warme golf door haar heen trok. ‘Bedankt dat je dat zegt’, was haar antwoord

geweest, en ze had moeite gehad haar tranen te bedwingen.

Maar ook Katarina was niet erg spraakzaam geweest waar het haar moeder betrof. ‘Dat denk ik ook niet’, had ze geantwoord toen Kim had gezegd dat ze niet was gekomen om de plek van haar moeder in te nemen. En daarna, toen Kim haar boodschap nog wat extra had willen benadrukken: ‘Maak je maar geen zorgen.’

En daarmee was het onderwerp duidelijk afgedaan. ‘Ik vind dat je al best ver gekomen bent met ze’, was Levi’s antwoord geweest, toen Kim zei dat het niet makkelijk was dit met zijn kinderen te bespreken. ‘Het is een gevoelig onderwerp, gun ze wat tijd.’

Kim wist dat hij gelijk had. Tijd was vaak een oplossing, maar ze had moeite zichzelf en de kinderen die tijd te gunnen. ‘Je wil het te graag goed doen’, had Levi al eens opgemerkt. ‘En daardoor denk je dat je daadwerkelijk iets moet doen. Maar achteroverleunen en Tristan en Katarina de ruimte gunnen is al meer dan genoeg. Je hebt het onderwerp bespreekbaar gemaakt, en dat is goed voor nu. Ze weten dat als ze er iets over willen zeggen, ze bij jou terecht kunnen. Ook als ze iets wat jij doet of zegt niet prettig vinden. Dat is al heel wat. Ik denk dat je te streng bent voor jezelf.’

Allemaal ware woorden, en Kim probeerde ze regelmatig voor zichzelf te herhalen. Ruimte gunnen, openstaan, niet opdringen – dat was wat haar te doen stond. En zichzelf inhouden, vooral niet op hun huid zitten. Levi had gelijk, het wás natuurlijk ook een gevoelig onderwerp.

Ook bij hem, al kon hij goed praten over het verlies van zijn eerste vrouw.

‘Goedemorgen schoonheid’, hoorde ze de vertrouwde stem van haar vriend achter zich, en Kim realiseerde zich dat ze al een tijdje voor zich uit naar buiten stond te staren. Levi was een uurtje geleden vertrokken om te gaan wandelen. Nu kwam hij fris van de bergen achter haar staan en sloeg zijn armen om haar heen. ‘Nog steeds niet gewend?’ vroeg hij plagerig.

Kim draaide zich om en vlijde zich in zijn omhelzing. ‘Ik heb verse broodjes meegenomen’, zei Levi. ‘Kom je ontbijten?’

Tristan en Katarina lieten zich aan de ontbijttafel niet zien, de een omdat hij al eerder na een snel broodje met twee vrienden was gaan skiën, de ander omdat ze, zoals het een zestienjarige betaamt, de gewoonte had om lang uit te slapen. Owen daarentegen vormde het stralende middelpunt van de ontbijttafel en werkte twee broodjes achter elkaar naar binnen. Levi bekeek het tafereel met een glimlach en gaf Owen een high five toen die naar zijn bord wees en op z’n Duits ‘mehr!’ riep. Kim grinnikte. Voorafgaand aan hun vertrek had ze veel gegoogeld op de vraag hoe ze Owen het best Duits kon aanleren en uiteindelijk was haar conclusie geweest dat ze het maar het best wat op z’n beloop kon laten. Kinderen van Owens leeftijd leerden vaak snel als ze een nieuwe taal maar genoeg om zich heen hoorden. Wat dat betreft zat het wel goed, want in huis werd uiteraard geen woord Nederlands

gesproken. En het was grappig om te zien dat Tristan en Katarina al hun eigen manier hadden om met Owen te communiceren. Die manier was een mengeling van woorden en gebaren en als ze er echt niet uit kwamen, zocht een van hen het woord op op internet, waarna de automatische stem van Google Translate aan Owen duidelijk maakte wat ze bedoelden. Dat laatste vond Owen prachtig en hij kon dan ook niet vaak genoeg met zijn kleine vingertje op het scherm drukken om het woord of de zin nog een keer te horen. Als Tristan of Katarina dan een poging deed om Nederlands te spreken, klapte hij in zijn handjes van plezier.

‘Hoe laat komt Frieda?’ vroeg Levi met een blik op de klok. Het liep tegen halftien.

‘Om halfelf’, zei Kim en even voelde ze een steekje in haar buik. Hoewel ze een heel goed gevoel had overgehouden aan haar ontmoetingen met Frieda, en hoewel Levi haar al jaren kende en zei dat ze een van de liefste mensen van het dorp was, vond Kim het toch spannend om haar zoontje achter te laten bij zijn nieuwe oppas. Ze wist dat Owen makkelijk contact maakte en bovendien gewend was dat anderen op hem pasten – in Nederland was hij altijd vrolijk naar het kinderdagverblijf gegaan als Kim werkte – maar toch was het hier anders. Frieda sprak geen Nederlands en dat maakte het voor haar moeilijker om Owen te leren kennen en begrijpen. Aan de andere kant had de vrouw, die midden vijftig was, tientallen jaren ervaring met kinderen en zou ze met handen en voeten vast een eind komen, zo had Levi haar voorgehouden.

Frieda was de vrouw van August, die al jaren als barman bij Levi werkte. Een goede, betrouwbare werknemer met een groot hart voor de bar en, zo mocht hij zelf graag met een grote grijns verkondigen, de meeste sjans van alle barmannen. Dat hij met afstand de oudste was en ook niet zozeer het afgetrainde lijf had van veel van zijn jongere collega's, deerde hem allerminst. Toen Kim hem had ontmoet, had ze hem meteen gemogen. En toen zij en Levi twee maanden geleden hadden verteld dat Kim naar Lech zou verhuizen, had hij haar spontaan omhelsd en gezegd dat hij altijd had gehoopt dat zijn baas en goede vriend zo'n groot geluk ten deel zou vallen. Kim had zich niet méér welkom kunnen voelen dan met deze opmerking. Dat zijn vrouw, een lieve en zeer ervaren oppas, beschikbaar was om op Levi te passen, kwam zo goed uit dat August maar bleef zeggen dat het allemaal zo had moeten zijn.

'Hé', zei Levi, die merkte dat Kim wat bedrukt reageerde. 'Als je wil, kan je ook hier blijven, hoor.'

'Nee joh.' Kim wuifde zijn woorden weg. 'Nee, het komt wel goed. Je kind loslaten blijft voor een moeder gewoon altijd lastig.'

Ze glimlachte erbij, tot de lading van haar eigen woorden tot haar doordrong en ze zichzelf wel voor haar kop kon slaan. Wat ontactvol van haar om zoiets te zeggen, terwijl ze precies het verhaal van Levi's eerste vrouw kende. 'Sorry', zei ze zacht. 'Ik wilde niet...'

Nu was het Levi's beurt om haar woorden weg te wuiven. 'Ik begrijp wat je bedoelt.' Hij stond op om de

ontbijtboel op te ruimen. Kim tilde Owen uit zijn stoel, die stiekem zijn laatste stukje brood op de grond had gegooid en nu om Tristan vroeg. Toen hij begreep dat zijn nieuwe held niet thuis was, ging hij met de trein spelen die hij als welkomstcadeau van Levi's moeder had gekregen.

Precies een uur later meldde Frieda zich en na vijf minuten begreep Kim al niet meer waar ze zich zorgen om had gemaakt. De vrouw wist Owen onmiddellijk voor zich te winnen en ging op zo'n natuurlijke manier met hem om, dat het leek of die twee elkaar al maanden kenden. Owen liet eerst zijn trein en daarna zijn kamer zien en Levi kneep even in haar arm. 'Zie je nou wel?'

Kim knikte en glimlachte en even later liepen ze met z'n tweeën de deur uit. 'Op weg naar ons nieuwe leven als collega's', zei Kim voor de grap, en in haar buik voelde ze een kriebel die zowel nervositeit als opwinding in zich had.